

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VIIe KAMER

A R R E S T

**nr. 258.518 van 22 januari 2024
in de zaak A. 235.346/VII-41.580**

In zake : XXX
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Julien Hardy
 kantoor houdend te 1348 Louvain-la-Neuve
 rue de la Draisine 2/004
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen : de COMMISSARIS-GENERAAL VOOR DE
 VLUCHTELINGEN EN DE STAATLOZEN

I. Voorwerp van het cassatieberoep

1. Het cassatieberoep, ingesteld op 28 december 2021, strekt tot de cassatie van arrest nr. 264.481 van 29 november 2021 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Het cassatieberoep is toelaatbaar verklaard bij beschikking nr. 14.924 van 7 juni 2022.

De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en verzoeker heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Eerste auditeur Marijke Van Limbergen heeft een verslag opgesteld, op grond van artikel 16 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 ‘tot vaststelling van de cassatie-procedure bij de Raad van State’.

De verzoekende partij heeft een verzoek tot voortzetting van de procedure ten einde te worden gehoord ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 9 november 2023.

Staatsraad Frédéric Vanneste heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Pauline Delgrange, die *loco* advocaat Julien Hardy verschijnt voor verzoeker, is gehoord.

Eerste auditeur Marijke Van Limbergen heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1 Verzoeker, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, dient op 21 november 2018 een verzoek tot internationale bescherming in.

3.2. Op 15 juli 2021 neemt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing waarbij verzoeker de vluchtelingstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd.

3.3. Verzoeker dient op 16 augustus 2021 een beroep in tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

3.4. Met arrest nr. 264.481 van 29 november 2021 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep. Dit is het bestreden arrest.

IV. Onderzoek van het enige middel

Uiteenzetting van het middel

4. De verzoekende partij werpt in een enig middel de schending op van de rechten van de verdediging, van artikel 39/76 van de wet van 15 december 1980 ‘betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen’ (hierna: de vreemdelingenwet), en van “de bewijskracht en draagwijdte van meerdere akten (nl de mail van 7 november 2021 (en bijlagen), en van artikelen 8.17 en 8.18 BW (voormalige artikelen 1319, 1320 en 1322))”.

Verzoeker betoogt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geen rekening houdt met zijn aanvullende nota van 7 november 2021 en nieuwe stukken uit de debatten weert, stellende dat de stukken, bijgebracht bij mail van 8 november 2021, niet voorzien zijn van een aanvullende nota en dat deze derhalve ambtshalve uit de debatten worden geweerd. Nochtans dient volgens verzoeker vastgesteld te worden dat het e-mailbericht dateert van 7 november 2021, dat daaraan een aanvullende nota werd toegevoegd en nieuwe stukken waarnaar in de e-mail expliciet wordt verwezen, dat deze aanvullende nota een uiteenzetting van de nieuwe stukken en een inventaris van de stukken bevat en dat de aanvullende nota en stukken zich in het rechtsplegingsdossier bevinden, hetgeen door de rechter ter zitting overigens werd vastgesteld. Door geen rekening te houden met de aanvullende nota, die zich nochtans in het rechtsplegingsdossier bevindt, schendt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen volgens verzoeker de rechten van de verdediging. Door te stellen dat een inventaris van de nieuwe stukken ontbreekt, miskent de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de bewijskracht en draagwijdte van de mail van 7 november 2021 (en bijlagen), en van de aanvullende nota (met inventaris) en het rechtsplegingsdossier. Verzoeker wijst erop dat de aanvullende nota en nieuwe stukken conform artikel 39/76 van de vreemdelingenwet werden opgesteld, zodat de rechter die het tegenovergestelde beweert, deze bepaling miskent.

5. In de memorie van wederantwoord herhaalt verzoeker het middel. Hij repliceert op de memorie van antwoord dat uit de motivering van het bestreden arrest niet kan worden afgeleid dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen effectief rekening heeft gehouden met de nota en de nieuwe stukken. Verzoeker meent dat uit deze stukken niet mag geconcludeerd worden dat hij “enkele keren” aanwezig is geweest bij de “geloofsgemeenschap”, maar dat rekening moet worden gehouden met zijn voortdurend engagement. Verzoeker stelt dat hij in de aanvullende nota en stukken verwees naar zijn “regelmatige deelname” “sinds 2018”, en dat foto’s werden toegevoegd van talrijke activiteiten. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen houdt volgens verzoeker geen rekening met zijn voortdurend engagement en deelname aan al deze activiteiten. De motivering antwoordt dus volgens hem niet op alle belangrijke argumenten die hij aanhaalde en de verwijzing naar de aanvullende nota en stukken is niet afdoende.

Beoordeling

6. Artikel 39/76, §1, tweede lid, van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De partijen kunnen hem tot de sluiting der debatten door middel van een aanvullende nota nieuwe elementen ter kennis brengen. Onverminderd het in artikel 39/60 bedoelde verbod, beperkt de aanvullende nota zich tot deze nieuwe elementen, op straffe van het uit de debatten weren van de aanvullende nota wat het overige betreft. Niet in de aanvullende nota vervatte nieuwe elementen worden ambtshalve uit de debatten geweerd.”.

7. Niet wordt betwist dat verzoeker een aanvullende nota van 7 november 2021 met bijkomende stukken overmaakte bij mail van 8 november 2021.

Verzoeker is van mening dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dienaangaande in het bestreden arrest als volgt oordeelt:

“2.2.20. Waar verzoekende partij bij mail van 8 november 2021 een niet geïnventariseerde bundel stukken bijbrengt stelt de Raad vast dat deze stukken niet voorzien zijn van een aanvullende nota. Met toepassing van artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet worden deze stukken derhalve ambtshalve uit de debatten geweerd.”.

Zoals de verwerende partij in haar memorie van antwoord terecht opmerkt, verwijst verzoeker daarmee evenwel naar een passage afkomstig uit arrest nr. 264.480 van 29 november 2021 waarbij de vluchtelingen- en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd aan verzoekers neef M. Uit de lezing van het thans bestreden arrest blijkt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen voornoemd arrest met betrekking tot verzoekers neef integraal citeert omdat uit de gegevens van het administratief dossier blijkt dat het verzoek om internationale bescherming van verzoeker in hoofdorde steunt op dezelfde asielmotieven als deze van zijn neef.

Met betrekking tot de door verzoeker bij aanvullende nota van 7 november 2021 voorgelegde stukken wordt in het bestreden arrest vervolgens het volgende overwogen:

“Aangaande de bij aanvullende nota van 7 november 2021, overgemaakt bij mail op 8 november 2021, bijgebrachte getuigenissen van C. C. en K. M. en foto's ten bewijze van de regelmatige deelname van verzoekende partij aan de christelijke activiteiten verbonden aan de kerk van Doornik is de Raad van oordeel dat het extra bijbrengen van bewijs van haar religieus engagement in België niet in het minst afbreuk doet aan de betreffende dergelijk eerder bijgebrachte bewijs gevoerde motivering van verwerende partij, in het bijzonder dat “aan dergelijke documenten maar bewijskracht worden toegekend voor zover ze kaderen in een geloofwaardig relaas hetgeen zoals blijkt uit voorgaande, geenszins het geval is. Bovendien bewijzen dergelijke documenten enkel dat u toenadering gezocht hebt tot een geloofsgemeenschap in België, dat u daar daadwerkelijk enkele keren aanwezig bent geweest en dat men u daar gedoopt heeft. Ze bewijzen op zich niet dat u een overtuigende en diepgelovige bekering hebt ondergaan”.

Verzoeker gaat aldus uit van een verkeerde, minstens onvolledige lezing van het bestreden arrest. Uit de voormelde motivering blijkt genoegzaam dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wel degelijk de door

verzoeker bij mail van 8 november 2021 overgemaakte aanvullende nota van 7 november 2021 en bijkomende stukken bij zijn beoordeling heeft betrokken. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is evenwel van oordeel dat dergelijke stukken pas bewijskrachtig zijn indien ze vergezeld zijn van geloofwaardige verklaringen, hetgeen te dezen naar het oordeel van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet het geval is.

Uit de voormelde motivering blijkt duidelijk dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wel degelijk rekening heeft gehouden met de door verzoeker op 8 november 2021 bij mail overgemaakte aanvullende nota en stukken.

Verzoeker laat na *in concreto* aan te tonen dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen met de voormelde vaststellingen een uitlegging geeft aan de door hem bijgebrachte aanvullende nota en stukken die niet verenigbaar is met de bewoordingen of de inhoud ervan.

8. In de mate dat verzoeker in zijn memorie van wederantwoord aanvoert dat uit de door hem aangevoerde stukken niet mag geconcludeerd worden dat hij slechts “enkele keren” aanwezig is geweest bij de “geloofsgemeenschap” maar dat rekening moet worden gehouden met zijn voortdurend engagement, toont hij geenszins een schending van de bewijskracht van de voorgelegde aanvullende nota en stukken aan, maar vraagt hij in wezen een nieuwe beoordeling ten gronde van deze stukken, hetgeen niet tot de bevoegdheid van de Raad van State als cassatierechter behoort.

9. In de mate dat verzoeker thans aanvoert dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet antwoordt “op alle belangrijke argumenten van verzoekende partij” en stelt dat “de verwijzing naar de aanvullende nota en stukken (...) niet afdoende (is)”, breidt hij het middel uit naar de schending van de (jurisdictionele) motiveringsplicht en is het middel onontvankelijk, nu verzoeker dit argument reeds in zijn inleidend verzoekschrift kon aanvoeren.

10. Het enige middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt het cassatieberoep.

2. Verzoeker wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op een rolrecht van 200 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, op tweeëntwintig januari tweeduizend vierentwintig door de Raad van State, VIIe kamer, samengesteld uit:

Carlo Adams,	kamervoorzitter,
Peter Sourbron,	staatsraad,
Frédéric Vanneste	staatsraad,
met bijstand van	
Bart Tettelin,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Bart Tettelin

Carlo Adams